

HOMILIE ACHTENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR C ZA 12 /ZO 13 OKTOBER 2019

“Jezus, Meester, ontferm U over ons!” Dat roepen mensen, die ten einde raad zijn, want ze hebben melaatsheid opgelopen. Om een aantal redenen betekent dit voor deze mensen een uitzichtloze situatie. Melaatsheid is ongeneeslijk. Met moet meemaken, hoe de eigen ledematen afsterven, met de dood uiteindelijk tot gevolg. Vanwege de besmettelijkheid mogen deze melaatsen niet meer bij de gemeenschap horen. Eenzaam zwerven ze rond, alleen of in groepjes door de velden. Niets ergers kan een mens overkomen.

Het is een ziekte die iedereen kan besmetten zoals ook de Syrische legeroverste Naäman moet ervaren. Zijn hoge status helpt hem niet meer. Voorrechten op grond van zijn hoge afkomst als legeroverste blijken niets waard. Bij wie kan hij te hulp?

Hulp wordt hem geboden door een joods slavinnetje. Ze is buitgemaakt bij een van de veldtochten van Naäman en ze is bij hem te werk gesteld. Want ooit heeft ze gehoord over de genezingen van de profeet Elisa. Het valt Naäman niet mee om hulp te vragen bij iemand uit het Joodse volk. Daarvoor is hij te trots. Maar wat wil hij? Bovendien voelt hij zich door de profeet Elisa vernederd. Hij had verwacht dat de profeet over zijn lichaam zou strijken en bezwerende woorden zou uitspreken. In plaats daarvan krijgt hij alleen te horen, dat hij zich moet wassen in de Jordaan. Dat had hij ook thuis kunnen doen in de heldere rivieren van Syrië. Maar wederom, wat wil hij anders dan nederig in de Jordaan af te dalen? Maar dan gebeurt het wonder. Hij geneest. Het is een wonder dat alleen nederige mensen ten deel kan vallen. Hij geneest. Zijn dank is groot. En hij vraagt naar een manier hoe hij zijn dank kan betuigen. Want Hij wil niet meer van God los. Hij wil God onder zijn voeten.

“Jezus, Meester, ontferm U over ons!” Wat anders kunnen deze 10 melaatse mensen doen, dan om hulp smeken. Ze spreken Jezus zelfs bij zijn voornaam aan. Dat is in het evangelie niet gebruikelijk. Maar deze melaatsen willen op deze manier hun verzoek apart onderstrepen. Het water staat hen tot de lippen. Maar de reactie van Jezus stelt hen teleur. Ze hadden verwacht, dat Jezus naar hen toe gekomen was en hun wonden had aangeraakt. Ze krijgen enkel te horen, dat ze zich moeten laten zien aan de priesters die de taak hadden om de genezing vast te stellen. Was dat alles? Teleurgesteld lopen ze alle kanten op. Dank komt niet in hen op. Ze nemen de draad in hun leven weer op.

Tien worden genezen, maar slechts één keert er terug om te danken. Negen laten niets meer van zich horen. Bewogen door medelijden heeft Jezus hen genezen. Wanneer Jezus blinden doet zien, lammen doet lopen en doden opwekt, dan weet hij verwondering en geloof te wekken. De omstaanders stellen zich de vraag: "Wie is Hij toch, dat hij deze wonderen kan verrichten? Wie is hij, die Jezus?" Er volgt meestal een lofprijzing van God om zijn betoonde goedheid.

Hier ligt het anders. Hier blijft Jezus alleen verbaasd achter met zijn vragen: "Waar zijn de negen anderen? Is er niemand teruggekeerd om aan God eer te brengen dan alleen deze vreemdeling?" Jezus lijkt zijn eigen ogen niet te kunnen geloven. Als geneesheer heeft hij blijkbaar een verkeerde diagnose gesteld. Het ziektebeeld lijkt veel ingewikkelder, dan hij had gedacht. Het gaat blijkbaar om twee ziektebeelden: om de melaatsheid maar nog meer om de ondankbaarheid. Ondank is blijkbaar een menselijke kwaal, waarvoor nauwelijks een kruid is gewassen. Ongeneeslijk haast, want het heeft met hoogmoed en hebzucht te maken. Tegenover deze kwaal voelt Jezus zich machteloos. Ondank

is als een inwendige melaatsheid. Zij vernietigt en ontluistert langzaam onze mogelijkheid tot liefde en onze gevoeligheid voor het goede.

Dankbaarheid is een houding van liefde. Wij willen de zegeningen tellen die ons ten deel vielen: de lieve mensen die ons zijn geschonken en we willen onze knie buigen in dankbaarheid voor God. Wij willen Hem loven en Hem vragen, dat wij mensen van dankbaarheid mogen worden om de zegeningen die ons ten deel vallen. Want wij mogen ons gedragen weten in zijn liefde. Moge de Heer ons hart gevoelig maken voor de vele zegeningen, opdat een van de mooiste menselijke eigenschappen zich in ons kan ontwikkelen: de dankbaarheid. Amen